

Kamza and Bar Kamza

Babylonian Talmud, Gittin 55b

R. Johanan said: What is illustrative of the verse, Happy is the man that feareth alway, but he that hardeneth his heart shall fall into mischief?²⁶ The destruction of Jerusalem came through a Kamza and a Bar Kamza;⁷The destruction of Jerusalem came through a Kamza and a Bar Kamza in this way. A certain man had a friend Kamza and an enemy Bar Kamza. He once made a party and said to his servant, Go and bring Kamza. The man went and brought Bar Kamza. When the man [who gave the party] found him there he said, See, you tell tales about me; what are you doing here? Get out. Said the other: Since I am here, let me stay, and I will pay you for whatever I eat and drink. (56a) He said, I won't. Then let me give you half the cost of the party. No, said the other. Then let me pay for the whole party. He still said, No, and he took him by the hand and put him out. Said the other, Since the Rabbis were sitting there and did not stop him, this shows that they agreed with him. I will go and inform against then, to the Government. He went and said to the Emperor, The Jews are rebelling against you. He said, How can I tell? He said to him: Send them an offering and see whether they will offer it [on the altar]. So he sent with him a fine calf.¹ While on the way he made a blemish on its upper lip, or as some say on the white of its eye, in a place where we [Jews] count it a blemish but they do not. The Rabbis were inclined to offer it in order not to offend the Government. Said R. Zechariah b. Abkulas to them: People will say that blemished animals are offered on the altar. They then proposed to kill Bar Kamza so that he should not go and inform against them, but R. Zechariah b. Abkulas said to them, Is one who makes a blemish on consecrated animals to be put to death? R. Johanan thereupon remarked: Through the scrupulousness² of R. Zechariah b. Abkulas our House has been destroyed, our Temple burnt and we ourselves exiled from our land.

תלמוד בבלי גיטין דף נה עמוד ב

אמר רבי יוחנן, מאי דכתיב: +משלי כ"ח+ אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה לבו יפול ברעה? אקמצא ובר קמצא חרוב ירושלים, אתרנגולא ותרנגולתא חרוב טור מלכא, אשקא דריספק חרוב ביתר. אקמצא ובר קמצא חרוב ירושלים, דההוא גברא דרחמיה קמצא ובעל דבביה בר קמצא, עבד סעודתא, אמר ליה לשמעיה: זיל אייתי לי קמצא, אזל אייתי ליה בר קמצא. אתא אשכחיה דהוה יתיב, אמר ליה: מכדי ההוא גברא בעל דבבא דההוא גברא הוא, מאי בעית הכא? קום פוק! אמר ליה: הואיל ואתאי שבקן, ויהיבנא לך דמי מה דאכילנא ושתינא, (נו.) אמר ליה: לא. אמר ליה: יהיבנא לך דמי פלגא דסעודתך! אמר ליה: לא. אמר ליה: יהיבנא לך דמי כולה סעודתך! א"ל: לא. נקטיה בידיה ואוקמיה ואפקיה. אמר: הואיל והווי יתיב רבנן ולא מחו ביה, ש"מ קא ניחא להו, איזיל איכול בהו קורצא בי מלכא. אזל אמר ליה לקיסר: מרדו בך יהודאי! א"ל: מי יימר? א"ל: שדר להו קורבנא, חזית אי מקרבין ליה. אזל שדר בידיה עגלא תלתא. בהדי דקאתי שדא ביה מומא בניב שפתים, ואמרי לה בדוקין שבעין, דוכתא דלדידן הוה מומא ולדידהו לאו מומא הוא. סבור רבנן לקרוביה משום שלום מלכות, אמר להו רבי זכריה בן אבקולס, יאמרו: בעלי מומין קריבין לגבי מזבח! סבור למיקטליה, דלא ליזיל ולימא, אמר להו רבי זכריה, יאמרו: מטיל מום בקדשים יהרג! אמר רבי יוחנן: ענוותנותו של רבי זכריה בן אבקולס, החריבה את ביתנו, ושרפה את היכלנו, והגליתנו מארצנו.